

10 คำถามที่ถูกลืมบ่อยเกี่ยวกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

แปลจาก
Frequently Asked Questions
of the
National Association for Gifted Children

โดย

กลุ่มงานปฏิรูปการศึกษาขั้นพื้นฐาน
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

คำนำ

ในประเทศไทยความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ และกระบวนการจัดการเรียนการสอนให้พวกเขาอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งมีความสำคัญยิ่งต่อการส่งเสริมและพัฒนาเด็กเหล่านั้นให้มีพัฒนาการสูงสุดเต็มตามศักยภาพ ยังจำกัดอยู่ในวงนักวิชาการของมหาวิทยาลัย และนักการศึกษาจำนวนน้อย ต่างจากหลายประเทศที่ให้ความสนใจมาเป็นเวลานานที่มีการศึกษาค้นคว้า วิจัย อย่างกว้างขวาง รวมทั้งมีการจัดตั้งสมาคมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษประเภทต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมและเผยแพร่ความรู้ให้แก่บุคคลที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะพ่อแม่ ผู้ปกครอง ครู และผู้สนใจทั่วไป

สมาคมเด็กที่มีความสามารถพิเศษแห่งชาติของสหรัฐอเมริกา เป็นองค์กรหนึ่งที่ทำหน้าที่นี้ มีการตีพิมพ์เอกสารเผยแพร่ไปทั่วโลกให้แก่ผู้สนใจและแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างประเทศกัน **10 คำถามที่ถูกลบย่อเกี่ยวกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษของสมาคมเด็กที่มีความสามารถพิเศษ (Frequently Asked Questions of the National Association for Gifted Children)** เป็นเอกสารเล่มหนึ่งที่ได้รับการเผยแพร่ออกมา ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติเห็นว่าเนื้อหาของเอกสารมีความน่าสนใจ และควรค่าอย่างยิ่งที่จะแปลเป็นภาคภาษาไทย ที่จะช่วยให้คนทั่วไปมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องนี้มากขึ้น รวมถึงมองเห็นแนวทางที่จะช่วยพวกเขาเหล่านั้นให้ได้รับการศึกษาในทางที่ถูกที่ควร

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ หวังเป็นอย่างยิ่งว่า เอกสารฉบับนี้ จะยังประโยชน์แก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง และผู้สนใจเกี่ยวกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษเป็นอย่างดี และนำไปสู่การพัฒนาการศึกษาสำหรับเด็กกลุ่มนี้ ให้เป็นไปตามที่หวังไว้ต่อไป

(นายรุ่ง แก้วแดง)

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

ธันวาคม 2542

สารบัญ

หน้า

คำนำ

1. เราควรรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับเด็กก่อนวัยเรียนที่มีความฉลาด
ปราดเปรื่อง 1
 2. ลูกควรได้รับการทดสอบว่าเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
หรือไม่ 3
 3. เมื่ออาการสมาธิสั้นและอยู่นิ่งเฉยไม่ได้ (Attention Deficient -
Hyperactivity Disorder) เกิดขึ้นในเด็กที่มีความสามารถ
พิเศษควรจะทำอย่างไรดี 5
 4. ลูกของคุณเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ แต่ประสบความสำเร็จ
ต่ำกว่าที่ควรจะเป็นเมื่ออยู่ที่โรงเรียนหรือไม่ 8
 5. โปรแกรมประเภทไหนที่เหมาะสมที่สุดสำหรับผู้เรียนที่มีความ
สามารถพิเศษ 11
 6. ชั้นเรียนที่มีนักเรียนหลากหลายความสามารถคละกัน สามารถ
ตอบสนองความต้องการของเด็กที่มีความสามารถพิเศษได้อย่างไร 13
 7. เราควรรู้เรื่องอะไรบ้างเกี่ยวกับการเรียนเร่งรัด 15
 8. โรงเรียนของเราสามารถตอบสนองนักเรียนที่มีความสามารถ
พิเศษ แต่มีความแตกต่างให้ดีขึ้นได้อย่างไร 17
 9. เราควรประเมินโปรแกรมสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ
อย่างไร 21
 10. วิทยาลัยมีแผนการเรียนที่หลากหลายสำหรับเด็กที่มีความ
สามารถพิเศษหรือไม่ 22
- ## ภาคผนวก
- เอกสารอ่านเพิ่มเติม 25

1. เราควรรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับเด็กก่อนวัยเรียนที่มีความฉลาดปราดเปรื่อง

เด็กก่อนวัยเรียนบางคนมีความโดดเด่นแตกต่างจากกลุ่ม พวกเขาอาจมีอารมณ์ที่มีความรุนแรง อ่อนไหว และดูจะกังวลถึงสภาพแวดล้อมรอบตัวมากกว่าเด็กคนอื่นในวัยเดียวกัน หลายครั้งเราพบว่า พวกเขาสามารถเข้าเรียนได้เร็วก่อนอายุที่จะถูกเกณฑ์เข้าโรงเรียนเสียอีก พวกเขาอาจจะสนใจบางเรื่องเป็นพิเศษ เช่น อาจจะต้องการตรวจสอบก่อนกินทุกก่อนที่พบ หรืออาจจะอ่านนวนิยายหรือหนังสือเกี่ยวกับโจรสลัดอีกเล่ม เป็นต้น ผู้ปกครองและครูที่ทำงานกับเด็กที่มีลักษณะเช่นนี้ จะต้องตอบคำถามอย่างมากมายและบ่อยครั้ง

เด็กก่อนวัยเรียนที่มีความฉลาดปราดเปรื่องแตกต่างจากเด็กในวัยเดียวกันอย่างไร

ถ้าพิจารณาเปรียบเทียบกับกลุ่มปกติ เราจะพบว่า เด็กก่อนวัยเรียนที่มีความฉลาดปราดเปรื่องแตกต่างจากเด็กอื่นในวัยเดียวกัน ทั้งในวิธีคิดและความรู้สึก แม้ว่าพัฒนาการทางร่างกายของพวกเขาจะคล้ายคลึงกับเด็กอื่นก็ตาม เด็กแต่ละคนจะมีลักษณะเฉพาะตัว และมีแบบแผนของการพัฒนาการเป็นของตนเอง โดยสรุปเด็กที่มีความฉลาดปราดเปรื่องจะมีลักษณะที่แตกต่างจากเด็กอื่นในวัยเดียวกันในหลายทาง (แม้ว่าจะไม่ทั้งหมดก็ตาม) ดังเช่นในเรื่องต่อไปนี้

- **มีความอยากรู้อยากเห็น** เด็กกลุ่มนี้มีความอยากรู้อยากเห็นแบบสุดขีดเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ว่ามันทำงานได้อย่างไร เขาจะถามคำถามบ่อย ๆ ว่า “ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น” และ “ทำไมถึงไม่เป็นอย่างนั้น”
- **มีความจำดี** สามารถจำสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในอดีตได้เป็นเวลายาวนาน และมีความสุขกับความจริงต่าง ๆ ที่ตนสนใจ
- **มีการเรียนรู้เร็ว** สามารถที่จะเรียนรู้วิธีคิดต่าง ๆ อย่างรวดเร็วและสามารถใช้ความคิดที่เรียนรู้มาไปปรับใช้ในสถานการณ์ใหม่ ๆ
- **มีความตั้งใจสูง** สามารถอยู่กับสิ่งต่าง ๆ ที่เขาให้ความสนใจได้เป็นเวลานาน ๆ
- **รู้จักใช้เหตุผล** สามารถที่จะเข้าใจเหตุและผล และมองเห็นความสัมพันธ์ของกระบวนการต่าง ๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

- **มีความคล่องแคล่ว** มีความคิดและมีวิธีการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้มาก
- **จำศัพท์ได้มาก** สามารถที่จะใช้คำและวลีต่าง ๆ ได้มากกว่าเด็กคนอื่น ๆ ในวัยเดียวกัน โดยอาจจะสามารถเริ่มต้นพูดและมีความเข้าใจภาษาได้ในวัยต้น ๆ ของชีวิต
- **มีอารมณ์ขัน** สามารถที่จะเข้าใจเรื่องขำขัน และคำถามปริศนาได้อย่างรวดเร็ว และสามารถสร้างอารมณ์ขันให้กับตนเอง
- **ชอบจินตนาการ** และอาจจะมีความรู้สึกอย่างรุนแรงต่อความไม่ถูกต้องและความไม่ยุติธรรม และจะรู้สึกหงุดหงิดอย่างมากกับสิ่งผิด ๆ ที่เกิดขึ้น
- **มีอารมณ์อ่อนไหว** อาจจะมีอารมณ์อ่อนไหวต่อความรู้สึกของผู้อื่น โกรธง่าย และอาจรู้สึกท้อใจบางช่วงเวลาที่ที่คนทั่วไปไม่ให้ความสำคัญ
- **ต้องการแสวงหาเพื่อน** อาจจะชอบเล่นกับคนที่มีอายุมากกว่า เพื่อแสวงหาเพื่อนที่มีสติปัญญาใกล้เคียงกัน
- **มีความรู้สึกไม่สบายใจกับพัฒนาการของตนเอง** เขาอาจจะไม่สบายใจเมื่อรู้สึกว่า พัฒนาการทางร่างกายของตนตามไม่ทันกับระดับสติปัญญา เช่น พวกเขาอาจจะสามารถจินตนาการถึงภาพต่าง ๆ ได้อย่างละเอียด แต่ไม่สามารถควบคุมปากกาเพื่อที่จะวาดได้อย่างใจคิด เป็นต้น

หลักสูตรก่อนวัยเรียนประเภทไหนที่ดีที่สุดสำหรับเด็กที่ฉลาดปราดเปรื่อง

เด็กก่อนวัยเรียนที่มีความฉลาดปราดเปรื่องต้องการโรงเรียนที่มีการจำแนกการเรียนการสอนเป็นรายบุคคล เพื่อเปิดโอกาสให้พวกเขาสามารถพัฒนาไปได้ โดยเริ่มจากระดับความสามารถของแต่ละคน หลักสูตรที่ดีควรเปิดช่องให้นักเรียนได้เลือกกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นทางเลือก เด็กสามารถออกแบบกิจกรรมเองอย่างน้อยที่สุดในบางกิจกรรมตามที่ตนเองสนใจ โรงเรียนควรให้โอกาสนักเรียนได้ใช้คำศัพท์และความคิดระดับสูง และเปิดโอกาสให้สำรวจหนังสือประเภทต่าง ๆ รวมทั้งนวัตอื่น ๆ ที่มีอยู่มากมายมาใช้ด้วย เด็กที่ฉลาดปราดเปรื่องควรมีเวลาอยู่ร่วมกับเด็กคนอื่น ๆ ที่มีความฉลาดปราดเปรื่องพอ ๆ กันได้ในบางครั้ง

เราสามารถช่วยเด็กก่อนวัยเรียนที่มีความฉลาดปราดเปรื่องเมื่ออยู่ที่บ้านได้บ้าง

เด็กวัยเรียนที่ได้รับการเปิดเผย และได้รับการชมเชยอยู่เสมอในความฉลาดที่ผิดปกติของพวกเขา พวกเขาอาจจะคิดว่าได้รับการยกย่องเพราะความฉลาดของเขาเท่านั้น แต่ความจริงเขาต้องการคำชมเชยที่สมเหตุสมผล ดังนั้น เด็กกลุ่มนี้ก็ควรที่จะได้รับความรักหรือคำชมเชย เช่นเดียวกับเด็กทั่วไป และให้การเลี้ยงดูลูกของคุณอย่างปกติเท่าที่เป็นไปได้ ขณะเดียวกันก็ส่งเสริมการเรียนรู้และความคิดสร้างสรรค์ของพวกเขา จะทำให้พวกเขาไม่รู้สึกรู้สึกกดดัน เมื่อเขาเติบโตขึ้น การปล่อยให้มีความสนใจของเด็กเป็นพลังขับเคลื่อนในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามธรรมชาติที่ไร้ความกดดัน เป็นการให้โอกาสและเปิดโอกาสให้เด็กได้เลือกทางเลือกของเขาเอง จะช่วยให้เขาสามารถพัฒนาความสามารถได้เต็มที่

2. ลูกควรได้รับการทดสอบว่าเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษหรือไม่

โดยทั่วไปเด็ก ๆ จะมีพัฒนาการทางร่างกาย สังคม และสติปัญญาที่แตกต่างกัน ความแตกต่างเหล่านี้ อาจเป็นอุปสรรคในการปรับตัวของเด็ก เมื่อเข้าโรงเรียนหรือเข้าสังคมต่าง ๆ หรืออาจเป็นอุปสรรคกับครูที่ต้องปรับตัวให้ตอบสนองกับความต้องการของนักเรียนแต่ละคน ถ้านักเรียนมีปัญหอุปสรรคในโรงเรียน การทดสอบสามารถจะช่วยให้เข้าใจที่มาของปัญหานั้น ๆ และนำไปสู่วิธีการสอนที่มีประสิทธิผลได้

ใครควรได้รับการทดสอบ

เด็กที่มีการแสดงออกถึงลักษณะต่าง ๆ ที่บ่งชี้ถึงความสามารถพิเศษควรได้รับการทดสอบ ถ้าการทดสอบนั้นเป็นเรื่องจำเป็นสำหรับการเข้าสู่โปรแกรมพิเศษ หรือถ้าโรงเรียนต้องการได้รับข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อวางแผนการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสม หรือมีความกังวลกับปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นที่บ้าน หรือที่โรงเรียน ลักษณะบางอย่างที่บ่งชี้ถึงความสามารถพิเศษเป็นอย่างมาก ได้แก่

- การจำศัพท์ได้มาก
- ช่างซักถาม
- เบื่อหน่ายกับงานที่มีลักษณะประจำ
- มุ่งให้ความสนใจกับโครงการต่าง ๆ ของตนเอง
- มีความคิดสร้างสรรค์
- มีความสามารถในบางวิชาเป็นอย่างยิ่ง

ทำไมเด็กจึงควรได้รับการทดสอบ

เด็กควรได้รับการทดสอบถ้าผลของการทดสอบนั้นจะสามารถทำให้เข้าใจเด็กได้ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น หรือจะช่วยให้พวกเขาได้รับการศึกษาที่ดีขึ้นกว่าเดิม ผลของการทดสอบที่ดีจะช่วยจัดวางให้นักเรียนอยู่ในที่ที่เหมาะสม เช่น เด็กจะได้รับประโยชน์จากการเข้าเรียนชั้นเรียนระดับสูง มีการจัดการเรียนการสอนให้มีลักษณะเฉพาะบุคคลในชั้นเรียน ได้รับกิจกรรมเสริมหลักสูตร หรือได้รับคำแนะนำ ก็จะช่วยพัฒนาความสามารถของพวกเขาให้สูงขึ้น ๆ ขึ้นไป

เด็กควรได้รับการทดสอบเมื่อไร

โรงเรียนควรมีการทดสอบเป็นระยะ ๆ นักแนะแนวเอกชนสามารถทดสอบในเวลาช่วงไหนของปีก็ได้ การทดสอบกับเด็กเล็กโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเด็กปฐมวัย โดยทั่วไปแล้วมีความน่าเชื่อถือน้อยกว่าการทดสอบกับเด็กที่มีอายุมากขึ้น

มีแบบทดสอบประเภทไหนบ้างที่ใช้กัน

แบบทดสอบเฉพาะเพื่อระบุว่านักเรียนมีความสามารถพิเศษ ได้แก่

- แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน แบบทดสอบเหล่านี้ถูกออกแบบมาเพื่อใช้วัดความเข้าใจของนักเรียนในวิชาต่าง ๆ ของโรงเรียน เช่น คณิตศาสตร์ การอ่าน เป็นต้น
- แบบทดสอบสติปัญญา แบบทดสอบทางสติปัญญาถูกออกแบบมาเพื่อใช้วัดความสามารถทางสติปัญญาโดยทั่วไป
- แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ แบบทดสอบเหล่านี้ใช้วัดความสามารถของนักเรียนในการสร้างความคิดที่เป็นแบบฉบับ หรือความคิดใหม่ ๆ
- แบบทดสอบอื่น ๆ โรงเรียนอาจใช้เพื่อใช้วัดความสามารถพิเศษเฉพาะบางอย่าง (เช่น ดนตรี กีฬา ศิลปะต่าง ๆ เป็นต้น) หรือเพื่อให้ได้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับนักเรียน ซึ่งภาษาหรือวัฒนธรรมของเขาแตกต่างจากภาษาหรือวัฒนธรรมที่มีใช้กันในแบบทดสอบส่วนมาก ดังนั้น จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งที่นักเรียนจากกลุ่มชนส่วนน้อยควรได้รับการทดสอบโดยคนที่มีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับความสามารถพิเศษของวัฒนธรรมต่าง ๆ โดยใช้แบบทดสอบที่ปราศจากอคติ

คุณควรที่จะถามคำถามอะไรบ้างเมื่อลูกของคุณได้รับการทดสอบ

คุณควรที่จะถามมากเท่าที่คุณต้องการเพื่อให้รู้สึกสบายใจ และเข้าใจการทดสอบ ถ้าคำตอบเต็มไปดด้วยศัพท์ทางการศึกษา ก็ให้ถามคำถามอีก คำถามบางข้อที่คุณอาจจะต้องการ เช่น

- จะใช้แบบทดสอบอะไร
- ทำไมถึงเลือกแบบทดสอบเหล่านี้
- ท่านมีประสบการณ์อะไรบ้างกับแบบทดสอบเหล่านี้
- ท่านมีประสบการณ์อะไรบ้างกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
- ท่านมีประสบการณ์อะไรบ้างในการระบุความสามารถพิเศษของเด็กซึ่งมีวัฒนธรรมที่แตกต่าง หรือมีความบกพร่องในการเรียนรู้
- ข้อมูลประเภทไหนที่คุณจะได้รับ เมื่อไร และจะมีใครอื่นอีกไหมที่จะได้รับผลของการทดสอบนี้
- ผลของการทดสอบเหล่านี้หมายถึงอะไร
- ท่านจะให้คำแนะนำอะไรบ้างเกี่ยวกับผลของการทดสอบนี้

3. เมื่ออาการสมาธิสั้นและอยู่หนึ่งเฉยไม่ได้ (*Attention Deficient – Hyperactivity Disorder*) เกิดขึ้นในเด็กที่มีความสามารถพิเศษควรจะทำอย่างไรดี

อาการดังกล่าวอาจจะมีสาเหตุมาจากชีวเคมีในร่างกาย หรือจากประสบการณ์หรือทั้ง 2 อย่างควบคู่กันได้ การวินิจฉัยความผิดปกตินี้ควรกระทำโดยผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้และประสบการณ์ ดังนั้น นักจิตวิทยา จิตแพทย์ กุมารแพทย์ หรือนักแนะแนวควรได้รับการฝึกอบรมให้สามารถวินิจฉัยอาการนี้ได้

อะไรเป็นตัวบ่งชี้ของอาการที่เกิดขึ้น

อาการของโรคดังกล่าวมีอยู่ 2 ประเภท คือ การไม่ใส่ใจหรือไม่สนใจอะไรเลยกับการทำอะไรที่มากเกินไป

ลักษณะบางอย่างที่บ่งชี้ถึงอาการของการไม่ใส่ใจ ได้แก่

- การให้ความสนใจต่อสิ่งต่าง ๆ ด้วยความกระวนกระวายใจ

- ซ้ำลิ้ม
- ขาดระบบในการจัดระเบียบ
- ประมาท
- ทำอะไรไม่สำเร็จ
- ให้ความสนใจต่อการฟังน้อย
- มีจิตใจสับสน
- ผันกลางวัน

ลักษณะบางอย่างที่บ่งชี้ถึงการทำอะไรที่มากเกินไป ได้แก่

- การอยู่ไม่สุข
- การไม่หยุดพัก
- พุดมากเกินไป
- ขยันมากเกินไป
- ไม่อดทนต่อการรอคอย
- ขัดขวางการกระทำของคนอื่น
- พุดหรือกระทำโดยไม่ยั้งคิด

ลักษณะเหล่านี้หลายประการเป็นแบบฉบับของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

เป็นเรื่องที่มีความสำคัญที่ผู้ปกครองและครูต้องไม่สรุปอย่างผิด ๆ ว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีความคิดสร้างสรรค์ และมีพลังมากมีความผิดปกติ แม้ว่าพวกเขาจะแสดงอาการบางอย่างตามที่กล่าวมาก็ตาม เด็กที่เบื่อหรือต้องการความสนใจอาจจะประพฤติตนในลักษณะที่คล้ายคลึงกับเด็กที่มีอาการสมาธิสั้นและมีอาการอยู่หนึ่งไม่เป็น

ในขณะที่ยังไม่มี การทดสอบทางการแพทย์ที่แน่นอน ซึ่งพ่อแม่และครูควรสังเกตดูจากรายการบ่งชี้ต่าง ๆ ในการวิเคราะห์ผลที่ได้จากบัญชีรายการดังกล่าวต้องได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิตที่เหมาะสมต่อไป

เมื่อเด็กมีอาการ จะต้องได้รับการปฏิบัติอย่างไร

ถ้าเด็กถูกวินิจฉัยโดยผู้เชี่ยวชาญว่า มีอาการสมาธิสั้นหรืออยู่นิ่งเฉยไม่ เป็น เด็กอาจจะต้องได้รับการบำบัดทางยา หรือโดยวิธีการให้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตาม คำแนะนำ แต่อย่างไรก็ตามอย่ารีบร้อนไปหาแพทย์เพื่อขอรับการบำบัดทางยาในกรณี ที่ ลูกของคุณมีลักษณะตรงกับรายการที่ตรวจพบ การรักษาด้วยยาทั้งหลายย่อมมีผลข้าง เคียง ซึ่งอายุรแพทย์จะต้องให้คำแนะนำอย่างระมัดระวัง ในหลาย ๆ กรณี การเปลี่ยนแปลงสภาพสภาพแวดล้อมของเด็กสามารถช่วยบรรเทาอาการได้ แม้เมื่อเด็กมีอาการที่ รุนแรงแล้วก็ตาม การบำบัดทางยาอย่างเดียวไม่เพียงพอ คำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญทาง สุขภาพจิตและความร่วมมือของผู้ปกครองและครูเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการจัดการ กับอาการให้หายไปได้

พ่อแม่สามารถทำอะไรได้บ้างเพื่อให้ความช่วยเหลือ

- ทำงานร่วมกับโรงเรียนเพื่อประกันว่ากิจกรรมต่าง ๆ ที่โรงเรียนให้มีความท้าทายและเปิดโอกาสให้มีกิจกรรมที่ใช้พลังทางร่างกายที่มากพอ
- ทำงานด้วยกันทั้งครอบครัว
- สื่อสารกับโรงเรียนเพื่อให้ผู้ปกครองและครูสามารถทำหน้าที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
- จัดการแก้ปัญหาต่าง ๆ อย่างเหมาะสม
- ลดการหยอกเล่นกันมากเกินไปภายในบ้าน และลดรายการโทรทัศน์หรือเกมส์คอมพิวเตอร์ที่มีความรุนแรงให้เหลือน้อยที่สุด
- ส่งเสริมความสนใจของเด็ก เช่น งานอดิเรก กีฬา กิจกรรมทางศิลปะ เป็นต้น
- วางแผนกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้เด็กสามารถใช้พลังงานไปในทางที่ดี สิ่งเหล่านี้อาจจะเป็นกิจกรรมทางร่างกาย เช่น การทำสวน หรือการเดินทางด้วยเท้าไกล ๆ การแสดงหรือโครงการให้ความช่วยเหลือเพื่อนบ้าน เป็นต้น
- หลีกเลี่ยงการพูดถึงสิ่งที่เป็นไปในทางลบของเด็กต่อหน้าเด็ก
- ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญทางสุขภาพจิต (นักจิตวิทยา นักแนะแนว จิตแพทย์) ซึ่งจะทำงานกับคุณและลูกของคุณ โดยแน่ใจว่าผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวเป็นผู้มีความ

รู้และประสบการณ์ทั้งกับเด็กทั้งที่มีความสามารถพิเศษ และเด็กที่มีอาการสมาธิสั้นและอาการอยู่นิ่งเฉยไม่เป็นเป็นอย่างดี

4. ลูกของคุณเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ แต่ประสบความสำเร็จต่ำกว่าที่ควรจะเป็นเมื่ออยู่ที่โรงเรียนหรือไม่

เด็กที่มีความสามารถพิเศษและมีความคิดสร้างสรรค์จำนวนมากไม่ประสบความสำเร็จในการใช้ความสามารถของตนที่โรงเรียน ถึงแม้ว่าผู้ปกครองและครูจะตระหนักถึงความฉลาดปราดเปรื่องของเด็กเหล่านี้ก็ตาม พวกเขาถือจะประหลาดใจไม่ได้ถึงการขาดแรงจูงใจและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของเด็กเหล่านั้น ยิ่งกว่านั้นขณะที่ผลการเรียนลดต่ำลง ผู้ปกครองและครูอาจจะเริ่มสงสัยว่าเด็กมีความสามารถเท่ากับคะแนนสอบและผลการเรียนที่เผยออกมาก่อนหน้านี้หรือไม่ บ่อยครั้งจะพบว่าตัวเด็กเองได้สูญเสียความมั่นใจในความสามารถตนเองเมื่อเข้าเรียนที่โรงเรียน

อะไรเป็นตัวบ่งชี้ถึงความสำเร็จทางวิชาการที่ต่ำกว่าระดับที่ควรจะเป็น

- งานโรงเรียนทำไม่เสร็จ หรือไม่ได้ทำ
- การทำงานไม่เป็นระเบียบ
- ไม่ให้ความสนใจกับเรื่องต่าง ๆ ในโรงเรียน
- กล่าวหาหรือตำหนิผู้อื่นว่าเป็นผู้ก่อปัญหา
- มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่นมากเกินไป หรืออยู่แบบโดดเดี่ยว
- คะแนนถดถอยลง

บางครั้งเด็กจะหมกมุ่นกับการเรียนที่พวกเขาสนใจ จะอ่านหนังสืออยู่ตลอดเวลา หรือไม่ก็หันไปหาคอมพิวเตอร์มากกว่าจะมุ่งทำงานตามที่โรงเรียนมอบหมายให้สำเร็จ พวกเขาอาจจะเป็นผู้เรียนที่มีความกระตือรือร้นแต่ช่างเลือก และปฏิเสธที่จะทำงานที่โรงเรียนมอบให้

การประสบความสำเร็จต่ำกว่าระดับที่ควรจะเป็น เป็นปัญหาหรือไม่

แม้แต่เด็กที่มีความฉลาดมาก ๆ ก็ไม่ควรจะได้รับการคาดหวังว่าต้องได้เกรด A ในทุก ๆ วิชา ความจริงแล้วแม้ว่านักเรียนจะสามารถทำงานที่ครูมอบให้เกือบทั้งหมดอย่างสมบูรณ์ก็ตาม แต่งานที่มอบหมายให้นั้นก็อาจจะไม่มีความท้าทายเพียงพอ เราควรตระหนักว่านักเรียนทุกคนมีทั้งจุดแข็งและจุดด้อย รวมทั้งวิชาต่าง ๆ ที่นักเรียนเรียน

ก็มีทั้งที่นำเสนอใจมากหรือน้อยด้วย ความสำเร็จต่ำกว่าระดับที่ควรจะเป็นถือได้ว่าเป็น ปัญหาถ้ามันมีความรุนแรง (ความสำเร็จในระดับต่ำกว่าปกติ) และเกิดขึ้นเป็นเวลานาน (เกิดขึ้นมากกว่า 1 ปีการศึกษา) หรือทำให้นักเรียนรู้สึกหดหู่ใจ

อะไรเป็นสาเหตุทำให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษประสบความสำเร็จต่ำกว่าระดับที่ควรจะเป็น

โดยปกติแล้วมีหลายสาเหตุซึ่งมีความซับซ้อน ดังนั้น เราจึงไม่ควรมอง หรือวิเคราะห์ปัญหาอย่างง่าย ๆ เกินไป เด็กที่มีความสามารถพิเศษเองอาจจะไม่เข้าใจว่าทำไมตนเองจึงกำลังประสบความสำเร็จต่ำกว่าที่ควรจะเป็น ซึ่งโดยปกติแล้วทั้งโรงเรียน และบ้านเป็นสาเหตุร่วมกันในการกำหนดแบบแผนของสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นนี้

สาเหตุที่มีความเป็นไปได้ว่าจะเกิดขึ้นจากโรงเรียน

- การเรียนไม่มีความท้าทาย
- การแข่งขันมีมากเกินไปหรือน้อยเกินไป
- มีความขัดแย้งกับครู
- มีความบกพร่องในการเรียนรู้ ซึ่งไม่มีการแสดงออกอย่างเด่นชัด
- การย้ายไปเรียนในโรงเรียนที่ยากหรือง่ายเกินไป
- ความกดดันจากเพื่อน ๆ
- การขาดโอกาสในความคิดสร้างสรรค์
- ไม่มีการจัดโครงสร้างของชั้นเรียน หรือมีการจัดโครงสร้างของชั้นเรียนที่ไม่เหมาะสม
- ความไม่พอดีในการตอบสนองความต้องการในการเรียนรู้ และลักษณะเด่นทางปัญญาของนักเรียนให้เข้ากับยุทธศาสตร์ การคาดหวัง และสิ่งแวดล้อมของห้องเรียน

สาเหตุที่มีความเป็นไปได้ว่าจะเกิดขึ้นจากบ้าน

- มีความขัดแย้งกับผู้ปกครอง
- การปกป้องของผู้ปกครองมากเกินไป
- การให้ความอิสระแก่เด็กมากเกินไป
- การให้ความสนใจมากเกินไปหรือน้อยเกินไป

- ปัญหาสุขภาพ
- ความเป็นศัตรูหรือคู่แข่งกันทางสายเลือด
- ความรู้สึกถูกกดดัน

คุณสมารถทำอะไรได้บ้างกับความสำเร็จต่ำกว่าระดับที่ควรจะเป็นของลูกของคุณ

เด็กหลายคนเอาชนะปัญหาความสำเร็จต่ำกว่าระดับที่ควรจะเป็นของตนได้ ขณะที่คนอื่น ๆ ยังคงมีพฤติกรรมอย่างนั้นอย่างต่อเนื่องตลอดช่วงชีวิตวัยผู้ใหญ่ ถ้าสิ่งที่เกิดขึ้นนี้ยังคงอยู่เกิน 1 ปีการศึกษา พวกเขามีความจำเป็นจะต้องได้รับความช่วยเหลือการระบุถึงปัญหาให้ได้แต่เนิ่น ๆ จะทำให้แก้ไขได้ง่ายขึ้น บางวิธีต่อไปนี้อาจจะช่วยคุณได้

1. จัดให้มีการสื่อสารกับครูของลูกของคุณเกี่ยวกับปัญหาที่มี
2. ร่วมมือกับกลุ่มผู้ปกครองที่ให้ความสนับสนุนเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
3. ให้โรงเรียนหรือนักจิตวิทยาเอกชน ซึ่งเชี่ยวชาญในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ซึ่งประสบความสำเร็จต่ำกว่าระดับที่ควรจะเป็นทำการประเมินผล
4. หลีกเลี่ยงความขัดแย้งกับครูของเด็ก ซึ่งอาจจะทำให้เด็กตำหนิโรงเรียนว่าเป็นตัวสร้างปัญหาให้กับตนได้
5. ส่งเสริมความสนใจของลูกต่อไป โดยไม่ต้องคำนึงถึงระดับความสำเร็จที่โรงเรียนและจงอย่าใช้พัฒนาการความฉลาดเป็นเสมือนรางวัลแห่งความสำเร็จทางวิชาการ
6. ส่งเสริมให้ลูกของคุณมีส่วนร่วมในกิจกรรมเพิ่มเติม กับเด็กที่มีความสามารถพิเศษคนอื่น ๆ ที่ประสบความสำเร็จ
7. อายายอมแพ้ต่ออุปสรรคที่เกิดขึ้นกับลูก ๆ ของคุณ

5. โปรแกรมประเภทไหนที่เหมาะสมที่สุดสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ

ผู้ปกครองและบุคลากรของโรงเรียนที่พยายามตอบสนองความต้องการของนักเรียนที่ฉลาดเฉลียวมักจะมีคำถามอยู่บ่อย ๆ ว่า "โปรแกรมอะไรเป็นโปรแกรมที่ดีที่สุดสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ" คำตอบนั้นง่าย ๆ และตรง ๆ ก็คือ โปรแกรมที่ดีที่สุดที่เป็นโปรแกรมที่ตอบสนองความต้องการของนักเรียนแต่ละคน เนื่องจากในหมู่ผู้มีความฉลาดและความสามารถ ซึ่งถูกเรียกว่าผู้มีความสามารถพิเศษนั้นมีความแตกต่างกัน ดังนั้น โปรแกรมจะต้องมีความยืดหยุ่นเพียงพอที่จะตอบสนองและให้โอกาส ที่สอดคล้องกับความต้องการของบุคคลแต่ละคนซึ่งมีความหลากหลายได้ โปรแกรมที่ดีที่สุดคือ โปรแกรมและบริการที่มีหลายระดับชั้นซึ่งมีให้เพียงพอเพื่อเปิดโอกาสให้ตอบสนองกับความต้องการของผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ โปรแกรมและบริการเหล่านี้อาจจะถูกจัดให้เป็นวิธีการที่หลากหลาย

- **การจัดให้อยู่ในชั้นเรียนปกติ**

ครูประจำชั้นอาจจะให้งานที่มีความแตกต่างกัน และหลากหลาย การจำแนกอย่างนี้อาจรวมกับการจัดนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษเป็นกลุ่ม กลุ่มหนึ่ง ๆ จะประกอบด้วยนักเรียน 4-6 คน ในบางชั้นเรียนการจัดอย่างนี้จะเปิดโอกาสให้ครูประจำชั้นทำงานร่วมกับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ เป็นกลุ่ม ๆ โดยมอบงานที่ท้าทายให้แก่พวกเขาและยังเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนที่ฉลาดมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กที่มีความสามารถสูงคนอื่น รวมทั้งกับเด็กของกลุ่มอื่นที่มีความแตกต่างออกไปในชั้นเรียนมากยิ่งขึ้น

- **การมอบหมายงานนอกเวลาแก่เด็กทั้งในชั้นเรียนปกติและชั้นเรียนพิเศษ**

นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษอาจจะใช้เวลาช่วงหนึ่งในชั้นเรียนปกติ และใช้เวลาบ้างบางช่วงทำงานกับนักเรียนที่มีความสามารถคล้ายคลึงกันในอีกห้องหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า ห้องเรียนสอนเสริม หรือชั้นเรียนพิเศษ เช่น นักเรียนคนหนึ่งเก่งคณิตศาสตร์เป็นอย่างมาก ยิ่งอาจต้องการที่จะเรียนคณิตศาสตร์กับนักเรียนที่มีความรู้ในวิชาคณิตศาสตร์ในระดับสูงกว่ากลุ่มของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษอาจจะแยกออกมาจากชั้นเรียนปกติโดยให้ทำงานในโครงการวิจัยขั้นสูงด้วยการแนะนำจากครูสอนเสริม นักเรียนมัธยมศึกษาอาจจะเข้าเรียนหลักสูตรหรือชั้นเรียนระดับสูงในวิทยาลัยในท้องถิ่นนั้น ๆ นอกเหนือจากการเรียนในชั้นเรียนที่มีนักเรียนหลายระดับความสามารถละกัน เป็นต้น

- **การจัดกลุ่มแบบเต็มเวลา**

นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษบางคนซึ่งมีความสามารถแตกต่างจากผู้อื่นในวัยเดียวกันอย่างชัดเจนมีความเหมาะสมกับการจัดกลุ่ม ร่วมกับเพื่อนนักเรียนที่ฉลาดคนอื่นแบบเต็มเวลา เช่น ชั้นเรียนที่มีความพร้อมทุกอย่างสำหรับเด็กประถมศึกษา และโรงเรียนการศึกษาพิเศษสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาเป็นตัวอย่างของทางเลือกในการจัดกลุ่มแบบเต็มเวลา เป็นต้น

- **การเรียนเร่งรัดหรือการเลื่อนชั้น**

การเรียนเร่งรัด หมายถึง การจัดการศึกษาด้วยหลักสูตรปกติเพิ่มขึ้นหรือเร็วขึ้นกว่าการจัดให้กับนักเรียนทั่วไป ในบางกรณีนักเรียนอาจจะถูกเร่งเรียนในหนึ่งวิชา เช่น นักเรียนที่เรียนอยู่ระดับ 3 แต่สามารถอ่านได้เท่ากับนักเรียนที่เรียนในระดับ 5 และในกรณีอื่นๆ เช่น นักเรียนอาจจะเข้าโรงเรียนแต่เนิ่น ๆ หรือใช้เวลาเรียนวิชาหนึ่ง ซึ่งมีระดับความยากตามปกติในภาคการศึกษาแรกแล้วเลื่อนความยากสูงขึ้นไปสู่อีกหนึ่งระดับในภาคการศึกษาที่สอง หรือนักเรียนคนหนึ่งอาจจะกระโดดข้ามระดับชั้นเรียนไปอย่างสมบูรณ์เลยก็ได้ ทั้งนี้ เพื่อเป็นการจัดให้อยู่ในระดับที่เหมาะสมยิ่งขึ้น เป็นต้น

คำถามที่ผู้ปกครองอาจจะถามได้เมื่อกำลังค้นหาโปรแกรมที่ดีที่สุด

- มีบริการสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษในทุกระดับชั้นหรือไม่
- ลูกของฉันสามารถที่จะทำงานร่วมกับคนอื่นที่มีความสามารถคล้ายคลึงกันได้หรือไม่ บ่อยเท่าไร และเป็นเวลานานเท่าไร
- การเรียนเร่งรัดมีความเป็นไปได้ในโรงเรียนหรือท้องถิ่นหรือไม่
- โรงเรียนมีความมุ่งมั่นอย่างเป็นทางการในการจัดโปรแกรมให้กับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษหรือไม่ และมีการระบุข้อความเกี่ยวกับเป้าหมายและภารกิจไว้ในโปรแกรมหรือไม่
- มีบุคลากรที่รับผิดชอบโปรแกรมสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษหรือไม่ และกลุ่มบุคคลนี้ได้รับการอบรมเป็นพิเศษเรื่องการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษหรือไม่

6. ชั้นเรียนที่มีนักเรียนหลากหลายความสามารถจะสามารถตอบสนองความต้องการของเด็กที่มีความสามารถพิเศษได้อย่างไร

ขอบเขตความต้องการของผู้เรียนในชั้นเรียนปกติส่วนมาก จะมีความแตกต่างกันมาก เพราะนักเรียนจะมีความแตกต่างกันทั้งในระดับของความพร้อม ความสนใจ และแนวทางในการเรียนรู้ ครูสามารถที่จะปรับกิจกรรมในห้องเรียนให้สอดคล้องกับความต้องการที่หลากหลายเหล่านั้นได้ โดยจัดการเรียนการสอนที่มีการจำแนกความแตกต่างในการจัดการเรียนการสอนตามลักษณะนี้ ครูจะเป็นผู้ให้รู้ทางการเรียนรู้ที่มีความหลากหลาย เพื่อให้มีความเหมาะสมกับผู้เรียนทุกระดับ รวมทั้งผู้เรียนที่มีระดับพัฒนาการไปมากแล้ว

ทำไมจึงต้องจำแนกความแตกต่างในการสอนด้วย

เมื่อครูให้งานในชั้นเรียนที่ยากเกินไปตลอดเวลา นักเรียนบางส่วนจะรู้สึกกระวนกระวายใจและหงุดหงิด และเมื่อให้งานที่ง่ายเกินไปตลอดเวลา นักเรียนก็จะเกิดความเบื่อ ทั้งความเบื่อและความกระวนกระวายใจได้สกัดกันแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนและในที่สุดก็จะบั่นทอนความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนด้วย การสอนที่มีการจำแนกความแตกต่างจะช่วยให้ครูสามารถหลีกเลี่ยงความกระวนกระวายใจและความเบื่อของนักเรียนได้ ซึ่งสภาพเช่นนี้จะสามารถพบเห็นได้อย่างชัดเจนในห้องเรียนที่ใช้วิธีการสอนแบบเดียวกันหมด

อะไรเป็นหลักสูตรที่มีการจำแนกความแตกต่างอย่างเหมาะสมสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ

หลักสูตรสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ ควรจะช่วยให้พวกเขาสามารถที่จะก้าวออกไปอีกเล็กน้อยล้ำเกินระดับปกติ โดยทั่วไปแล้วเนื้อหาหลักสูตร กิจกรรม และ/หรือโครงการควรที่จะมีลักษณะ ดังนี้

- มีความเป็นนามธรรม
- มีความซับซ้อน
- การละใจความไว้ให้คิดหรือตอบ และ/หรือ
- มีหลายมิติ

บ่อยครั้งผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษได้รับประโยชน์จากการเรียนที่เร็วยิ่งขึ้น การมีอิสระมากขึ้น และการขบคิดปัญหาที่มีความไม่ชัดเจนอีกด้วย อันเป็นการช่วยพวกเขาให้สามารถใช้ความสามารถพิเศษของตนเองมากยิ่งขึ้นในการแก้ปัญหา

ครูสามารถที่จะจำแนกความแตกต่างในการสอนผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษได้อย่างไร

มีหลายหนทางด้วยกันที่ครูสามารถปรับการสอนให้ทำทหายอย่างเหมาะสม และดึงดูดความสนใจของผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ สิ่งเหล่านี้ได้แก่

- การใช้ตำราชั้นสูง
- การให้วินัยขั้นสูงเป็นหัวข้อในชั้นเรียน
- การให้งานระดับสูงที่ศูนย์การเรียนรู้
- การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ขั้นสูง
- การให้วารสารที่หลากหลายเพื่อให้เกิดแรงกระตุ้น
- การมอบหมายกิจกรรมซึ่งมีระดับความซับซ้อนแตกต่างกัน
- การส่งเสริมให้นักเรียนให้ช่วยกำหนดเกณฑ์ของคุณภาพ
- การกำหนดเป้าหมายผลผลิตของนักเรียนในระดับผู้เชี่ยวชาญ
- การส่งเสริมและสนับสนุนการศึกษาที่เป็นอิสระ
- การทดสอบนักเรียนล่วงหน้าและการไม่ต้องใช้ทักษะที่พวกเขาเชี่ยวชาญ

ชาญแล้วมาจัดการเรียนการสอนให้อีก

- ให้การบ้านที่แตกต่างกันตามความต้องการของนักเรียน
- ส่งเสริมให้เลือกหัวเรื่องในการเรียนรู้ตามความสนใจของนักเรียน
- ทำให้กลุ่มงานมีความหลากหลาย รวมทั้งให้โอกาสในการทำงานร่วมกับนักเรียนชั้นสูง และโอกาสที่จะทำงานตามลำพัง
- แนะนำเพื่อให้เกิดสิ่งที่ดีที่สุดสอดคล้องกับคุณลักษณะส่วนตัวของนักเรียนในเรื่องความคิด กิจกรรม และผลผลิต

ผู้ปกครองควรมีบทบาทอย่างไรในการสนับสนุนห้องเรียนที่มีการจำแนกความแตกต่าง

ผู้ปกครองสามารถแสดงบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการจำแนกความแตกต่างที่เหมาะสม โดย

- ขอรับรองครูให้ระบุวิธีการสอนที่มีการจำแนกความแตกต่าง
- มีความเข้าใจว่าครูไม่สามารถ (และไม่ควร) จำแนกความแตกต่างในงานที่มอบหมายและเนื้อหาหลักสูตรได้ทุกเรื่องในทุก ๆ วัน
- ส่งเสริมให้นักเรียนบอกครูให้รู้ว่า เมื่อไรที่งานที่ครูมอบหมายให้มีความเหมาะสม และเมื่อไรไม่มีความเหมาะสม
- ส่งเสริมให้นักเรียนแข่งขันกับตนเองมากกว่าเปรียบเทียบกับตนเองกับเพื่อน ๆ
- เป็นอาสาสมัครในชั้นเรียน
- ช่วยแสวงหาเนื้อหาหลักสูตรต่าง ๆ ที่จำเป็นให้กับชั้นเรียน

7. เราควรรู้เรื่องอะไรบ้างเกี่ยวกับการเรียนเร่งรัด

อะไรคือการเรียนเร่งรัด

การเรียนเร่งรัดเกี่ยวพันกับการจัดเนื้อหาหลักสูตรให้เพิ่มขึ้นในระดับที่เร็วขึ้น มีวิธีการมากมายที่โรงเรียนสามารถใช้การเรียนเร่งรัด สิ่งเหล่านี้ได้แก่ :

- การรับเด็กเข้าเรียนแต่เนิ่น ๆ นักเรียนเข้าเรียนในโรงเรียนอนุบาลขณะที่มีอายุต่ำกว่าเกณฑ์ปกติทั่วไป
- การเรียนเร่งรัดในบางวิชา นักเรียนอาจเรียนหนึ่งวิชาหรือมากกว่านั้นในระดับความยากที่สูงกว่าที่พวกเขาเรียนในชั้นเรียนปกติ
- กระโดดข้ามชั้นเรียน นักเรียนอาจเลื่อนระดับชั้นเรียน (เช่น จากระดับ 4 ไประดับ 6 เป็นต้น)
- ยุบ 3 ปี เหลือ 2 ปี ย่นระยะเวลาเรียนจากปกติ 3 ปีของการศึกษาลดเหลือ 2 ปี (เช่น กลุ่มนักเรียนที่ถูกจัดให้เรียนแบบเร่งรัด อาจจะเรียนจบหลักสูตร 3 ปีในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ภายในเวลา 2 ปี เป็นต้น)

- จัดให้อยู่ในชั้นเรียนระดับสูง วิชาต่าง ๆ ที่เรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาถูกนำไปพิจารณาเป็นหน่วยกิตระดับวิทยาลัย

- การลงทะเบียนคู่ นักเรียนลงทะเบียนเรียนในบางวิชาของวิทยาลัย ขณะเดียวกันยังคงเรียนอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาด้วย

ทำไมนักเรียนจึงควรเรียนเร่งรัด

มี 2 เหตุผลสำคัญสำหรับการเรียนเร่งรัด คือ

- เรียนเร่งรัด เพื่อช่วยให้พวกเขาอยู่ในสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ที่มีระดับทางวิชาการที่ใกล้เคียงกัน และ

- เรียนเร่งรัดเพื่อปรับปรุงและลดเวลาเรียนลงไปประมาณ 1 หรือ 2-3 ปี การทำอย่างนี้จะช่วยให้นักเรียนเรียนเร่งรัดในโรงเรียนมัธยมศึกษา มีความพยายามมุ่งไปสู่ความสำเร็จทางวิชาการ การฝึกฝน การจ้างงาน หรือประสบการณ์ชีวิตอื่น ๆ ต่อไปได้เร็วกว่าที่กำหนดไว้

อะไรเป็นปัจจัยที่ต้องตระหนักถึงเมื่อพิจารณาถึงการเรียนเร่งรัด

การตัดสินใจที่จะเรียนเร่งรัดควรตระหนักถึงวุฒิภาวะทางวิชาการ ทางร่างกาย และทางสังคมของนักเรียน โดยทั่วไปแล้วควรนำแนวทางดังต่อไปนี้ไปประยุกต์ใช้

- นักเรียนควรเรียนในเรื่องที่มีความยากในหลาย ๆ ระดับ เกินระดับอายุขึ้นไปก่อนจะมีการกระโดดข้ามระดับชั้นเรียน และผลการเรียนของนักเรียนควรมีความก้าวหน้าในหลาย ๆ วิชา

- นักเรียนควรมีวุฒิภาวะทางสังคมและทางอารมณ์ สามารถที่จะปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ ๆ และปรับตัวให้เข้ากับเพื่อน ๆ ที่มีความเป็นผู้ใหญ่มากกว่า

- นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาต่อไปที่โรงเรียน เพราะอาจมีความเป็นไปได้ว่านักเรียนจะมีความรู้สึกเบื่อหน่ายและรู้สึกไม่ท้าทาย กับหลักสูตรและสภาพของโรงเรียนในปัจจุบันก็ได้

อะไรเกิดขึ้นกับนักเรียนที่เรียนเร่งรัด

งานวิจัยหลายชิ้นเกี่ยวกับการเรียนเร่งรัดแสดงให้เห็นถึงผลกระทบที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน นักเรียนที่เรียนเร่งรัดสามารถทำได้ดีหรือดีกว่านักเรียนที่ฉลาดพอ ๆ กัน ที่ไม่ได้เรียนเร่งรัด แต่สิ่งนี้ไม่ได้เป็นเครื่องประกันถึงความสำเร็จในทุก ๆ สถานการณ์

ดังนั้น ควรมึงานวิจัยเกี่ยวกับภาวะทางสังคมและอารมณ์ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเรียนเร่งรัดมากยิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม ณ จุดนี้ การเรียนเร่งรัดมีความเป็นไปได้มาก ถ้าพิจารณาถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้น

ทักษะทางสังคมของนักเรียนเป็นอย่างไรบ้าง

ถ้าเด็กคนหนึ่งมีวุฒิภาวะทางสังคมพร้อม ๆ กับทางวิชาการแล้ว เขาก็จะมีความลำบากเพียงเล็กน้อยเท่านั้นในการสมาคมกับนักเรียนที่มีอายุมากกว่า การมีส่วนร่วมในสโมสร กีฬา หรือกลุ่มอื่นใดซึ่งสอดคล้องกับความสนใจของเด็ก จะช่วยเพิ่มโอกาสของการสร้างความเป็นเพื่อนกับกลุ่มที่มีความแตกต่างกันได้มาก

ถ้าลูกเรียนเร่งรัดแล้วไม่ต้องเป็นห่วงการศึกษาของเขาได้หรือไม่

ตอบว่า ไม่ได้ ที่จริงแล้วก็เหมือนกับนักเรียนทั่วไป นักเรียนที่เฉลียวฉลาดมีความต้องการที่หลากหลายมากและเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา การเปลี่ยนระดับชั้นจะช่วยลดเวลา แต่ก็เป็นการประกันได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ถ้าหากว่าไม่มีการจำแนกหลักสูตร พ่อแม่ที่เอาใจใส่และให้การสนับสนุนหลักสูตรที่ทำหายและเหมาะสมเป็นพลังที่ดีที่สุด ที่จะทำให้ง่ายต่อความต้องการของนักเรียนสามารถทำให้บรรลุผลได้ตลอดช่วงเวลาที่นักเรียนมีประสบการณ์ในโรงเรียน

8. โรงเรียนของเราสามารถตอบสนองของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ แต่มีความแตกต่างให้ดีขึ้นได้อย่างไร

หนึ่งในทางตันที่เป็นมาอย่างต่อเนื่องในศาสตร์สาขาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ คือ การให้ความสนใจกับนักเรียนที่มีความแตกต่างต่ำเกินไป บ่อยครั้งที่นักเรียนที่ด้อยโอกาสซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง นักเรียนยากจน นักเรียนสีผิว และนักเรียนต่างวัฒนธรรม ไม่ได้ได้รับการบริการให้เข้าเรียนโปรแกรมสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ ในสัดส่วนเดียวกันกับนักเรียนคนอื่น ๆ

เราจะสามารถระบุลักษณะนักเรียนที่เป็นชนส่วนน้อยและมีความสามารถพิเศษได้อย่างไร

โปรแกรมสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษทั้งหลายควรมีการระบุลักษณะเด่นของนักเรียนให้ได้โดยใช้แหล่งข้อมูลจากหลาย ๆ ส่วน ความเข้าใจในความฉลาดและความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ในปัจจุบันทำให้เรามีความชัดเจนว่า มีหลายช่อง

ทางที่พรสวรรค์และความสามารถของมนุษย์สามารถถูกทำให้แสดงออกมาได้ การใช้แหล่งข้อมูลที่หลากหลายเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการระบุลักษณะเด่นของนักเรียนที่มีความแตกต่างออกไป ความสามารถพิเศษของพวกเขาอาจมองไม่เห็นไม่ชัด ถ้าใช้กระบวนการแบบเก่า ๆ แนวทางที่จะเป็นประโยชน์ เช่น

- ใช้เวลาเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของชนส่วนน้อยในท้องถิ่นของท่าน โดยตระหนักถึงธรรมเนียมประเพณี ข้อห้าม หรือรูปแบบของการสื่อสาร ซึ่งอาจจะมีผลกระทบต่อผลการเรียนของนักเรียนถ้ายังใช้การประเมินผลแบบเดิม

- เมื่อใช้แบบทดสอบมาตรฐาน จงแน่ใจว่าเครื่องมือที่ใช้เชื่อถือได้ และเที่ยงตรงสำหรับคนที่มีความแตกต่าง จงระมัดระวังต่ออคติในภาษาและตัวอย่างที่ใช้ มีเครื่องมือ 2 ชิ้นที่ได้รับการพิจารณาว่ามีความเหมาะสมในการใช้กับนักเรียนที่เป็นชนส่วนน้อย (โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนที่มีความแตกต่างของภาษา) คือ Raven Matrices และ Nalieri Matrix Analogies Test

- จงพิจารณาถึงการใช้เครื่องมือที่เป็นบรรทัดฐานสำหรับชนส่วนน้อย เครื่องมือเหล่านี้จะเป็นประโยชน์ในการเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนที่เป็นชนส่วนน้อยกับผู้อื่นที่มีภูมิหลังคล้ายคลึงกัน

- จัดข้อมูลให้อยู่ในลักษณะที่เน้นถึงจุดเด่น และจุดด้อย ดังนั้นจึงขอแนะนำวิธีการ Frasier-Talent Assessment Profile และ Baldwin Identification Matrix ในการนำมาใช้พัฒนาแฟ้มบันทึกรายงานความก้าวหน้าของความสามารถของนักเรียน

- รวบรวมข้อมูลจากบุคคลที่เข้าใจถึงพฤติกรรมของนักเรียนทั้งในและนอกโรงเรียน บุคคลเหล่านี้อาจจะประกอบด้วย ผู้ปกครอง ผู้นำศาสนา หรือผู้นำชุมชน

อะไรเป็นลักษณะของนักเรียนที่เป็นชนส่วนน้อยและมีความสามารถพิเศษ

นักเรียนที่เป็นชนส่วนน้อยและมีความสามารถพิเศษมีบุคลิกภาพร่วมกันกับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทั่วไป ลักษณะเหล่านี้ ได้แก่ ความอยากรู้อยากเห็น ความจำดี การเรียนรู้เร็ว พัฒนาการทางภาษาแต่เนิ่น ๆ การรู้ศัพท์มาก มีสมาธิดี สามารถคิดในสิ่งที่ป็นนามธรรม สามารถมองเห็นความสัมพันธ์ของสรรพสิ่งได้ง่าย ความรู้สึกอ่อนไหว ความรู้สึกต่อความยุติธรรมอย่างรุนแรง และมีอารมณ์ขันแบบผู้ใหญ่ ดังนั้น เราจึงจำเป็นที่จะต้องพิจารณาว่า ลักษณะเหล่านี้อาจจะไม่แสดงออกในลักษณะที่มีการประพฤติปฏิบัติกันโดยทั่วไป ตัวอย่าง เช่น นักเรียนบางคนอาจจะมีความกังวลอย่างยิ่งกับลัทธิเหยียดเชื้อชาติ โดยทำการคัดค้านในสิ่งที่พวกเขารับรู้

เป็นสิ่งไม่ยุติธรรม เพราะความกังวลเช่นนั้นเป็นเรื่องที่มีได้ในเฉพาะคน ครูจึงอาจจะเข้าใจผิดไปว่า พวกเขามีความรู้สึกอ่อนไหวมากเกินไปและเป็นพวกต่อต้านมากกว่าที่จะตระหนักว่า ความกังวลต่อความยุติธรรมอย่างรวดเร็วเช่นนี้เป็นหลักฐานของคนที่มีความสามารถพิเศษ คำพูดของนักเรียนที่เป็นชนส่วนน้อยซึ่งไม่พูดภาษาประจำชาติมาตรฐาน หรือคนที่ใช้ภาษาอื่น ๆ เป็นภาษาที่สอง นั้นยากที่จะเข้าใจได้ง่าย แต่ในเรื่องของทักษะในการประพันธ์แบบสด ๆ การแสดงละคร และการแต่งเรื่องราวอาจจะเป็นลักษณะเด่นก็ได้ ดังนั้นความยืดหยุ่นในการระบุลักษณะเด่น ทำให้เราสังเกตเห็นความสามารถพิเศษเช่นนั้นได้ ในทำนองเดียวกันถ้ามีการประเมินการใช้ภาษาในชั้นปฐมของนักเรียนแล้ว ครูก็อาจจะพบว่านักเรียนเหล่านี้มีพัฒนาการทางภาษาที่รวดเร็วมาก

เราสามารถเหนี่ยวนำให้นักเรียนที่เป็นชนส่วนน้อยได้เรียนหลักสูตรสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษต่อไปได้อย่างไร

โรงเรียนสามารถดำเนินการคัดเลือกและช่วยให้นักเรียนที่เป็นชนส่วนน้อยยังคงได้เรียนหลักสูตรสำหรับผู้มีพรสวรรค์ต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยการดึงครอบครัวเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ตั้งแต่กระบวนการระบุลักษณะเด่นและการจัดหาที่ให้เรียน การที่ผู้ปกครองเข้ามาเกี่ยวข้องแต่เนิ่น ๆ และตลอดเวลาตัวเอง พ่อแม่จะสามารถให้ความเอาใจใส่กับโปรแกรมสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ โดยอาจจะแสดงความคิดเห็นว่าลูก ๆ ของตนชอบเรียนอย่างไร พ่อแม่อาจจะเปิดเผยถึงจุดอ่อนของเด็ก และอาจจะให้ข้อมูลเกี่ยวกับความสนใจและความสำเร็จที่เด็กต้องการจะทำ

ปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความแตกต่างเหล่านี้ให้ได้เรียนต่อไปก็คือการช่วยพวกเขาให้จัดการกับความกดดันของเพื่อน ๆ นักเรียนที่เป็นตัวขัดขวางความสำเร็จ ครูต้องจัดบรรยากาศของความสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างนักเรียนให้เป็นไปด้วยดี โดยผ่านกิจกรรมในชั้นเรียนและงานกลุ่ม ครูแนะแนวสามารถที่จะช่วยให้นักเรียนจัดการกับความกดดันที่มีในทางลบของเพื่อน ๆ ได้ โดยการจัดกลุ่มสนับสนุนให้กับนักเรียนที่เป็นชนส่วนน้อยและเชื่อมกิจกรรมของกลุ่มให้มีลักษณะเป็นที่ปรึกษาและเป็นตัวแบบทางพฤติกรรม ความพยายามทั้งหมดเหล่านี้ จะมีประสิทธิภาพมากที่สุด ในบรรยากาศของโรงเรียนที่มีความเคารพในความแตกต่าง และยึดถือความสำเร็จของนักเรียนทุกคนเป็นสำคัญ

9. เราควรประเมินโปรแกรมสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ อย่างไร

ทำไมการประเมินโปรแกรมจึงมีความสำคัญ

การประเมินโปรแกรมที่มีประสิทธิผลสามารถช่วยให้นักเรียนวางแผนโปรแกรมที่เหมาะสม ช่วยให้ผู้บริหาร และครูสามารถตัดสินใจว่าแผนที่วางไว้ถึงระดับใด หรือสามารถที่จะทราบถึงการเปลี่ยนแปลงที่อาจจะเกิดขึ้นเพื่อปรับปรุงคุณภาพของโปรแกรม นอกจากนี้ยังสามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลของโปรแกรมแก่ผู้ปกครองและนักเรียนด้วย

อะไรเป็นพื้นฐานสำหรับการประเมินประสิทธิผลของโปรแกรม

การประเมินโปรแกรมที่เข้มแข็งตั้งอยู่บนพื้นฐานของการกำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของโปรแกรมอย่างระมัดระวัง เป้าหมายและวัตถุประสงค์เป็นจุดมุ่งหมายหรือมาตรฐานสำหรับการประเมินความมีประสิทธิภาพของโปรแกรม ถ้าเป้าหมายของโปรแกรมไม่ชัดเจนก็เป็นการยากที่จะตัดสินใจได้ว่าโปรแกรมนั้นบรรลุความสำเร็จหรือไม่ ยิ่งกว่านั้นยังมีความสำคัญที่ว่าเป้าหมาย วัตถุประสงค์ กระบวนการ และนโยบายที่กำหนดออกไปได้สะท้อนถึงความตั้งใจของโรงเรียนและ/หรือท้องถิ่นต่อโปรแกรมนั้นด้วย

อะไรเป็นลำดับขั้นในการประเมินโปรแกรมที่มีประสิทธิผล

ในการประเมินโปรแกรมมี 4 ลำดับขั้น แต่ละลำดับขั้นมีหลายองค์ประกอบ ดังนี้

ลำดับขั้นที่ 1 การวางแผนสำหรับการประเมินผล

- ตั้งคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญขึ้นมาชุดหนึ่งทำหน้าที่แนะแนวและดูแลกระบวนการประเมินผล

- ทบทวนเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของโปรแกรม

- ปรับปรุงงบประมาณให้เอื้อต่อการประเมินผล

- ดึงคนสำคัญที่มีความสนใจการศึกษาสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษให้เข้ามามีส่วนร่วม เช่น กรรมการโรงเรียน ครูประจำชั้นปกติ ครูใหญ่ ผู้ปกครองของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ เป็นต้น

- กำหนดองค์ประกอบของโปรแกรมที่จะต้องถูกประเมิน
- ระบุถึงผลที่เกิดขึ้นซึ่งเกี่ยวข้องกับแต่ละองค์ประกอบ
- จัดลำดับความสำคัญของคำถามตามคุณค่าของข้อมูลที่พวกเขาให้ โดยที่คำถามนั้นจะต้องมีการประเมินทั้งกรณีที่ว่า โปรแกรมนั้นเป็นไปได้ด้วยดีอย่างที่ควรจะเป็นหรือไม่ และมันบรรลุเป้าหมายของโปรแกรมหรือไม่
- กำหนดระยะเวลาสำหรับการประเมินผล

ลำดับขั้นที่ 2 ออกแบบการเก็บและการวิเคราะห์ข้อมูล

- เลือกยุทธศาสตร์การเก็บข้อมูล ที่ให้คำตอบต่อคำถามของการประเมินผล (เช่น การสังเกตในชั้นเรียน การสัมภาษณ์นักเรียน การประเมินผลงานของนักเรียนโดยผู้เชี่ยวชาญ และบันทึกการประชุม เป็นต้น)
- วางแผนใช้ข้อมูลจากหลาย ๆ แหล่งแทนที่จะมาจากแหล่งเดียว
- จงแน่ใจว่าข้อมูลที่เชื่อมโยงกับผลที่คาดหวังและพัฒนาการของโปรแกรมนั้นได้สะท้อนถึงเป้าหมายของโปรแกรม ซึ่งมีความซับซ้อน (เช่น ความคิดสร้างสรรค์ การวิเคราะห์ ความเข้าใจ ความคิดระดับสูง เป็นต้น) และให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์และแม่นยำ เพื่อตัดสินความประสิทธิผลของนโยบายและกระบวนการดำเนินงาน
- กำหนดว่าข้อมูลจะถูกวิเคราะห์ได้อย่างไร

ลำดับขั้นที่ 3 ดำเนินการประเมินผล

- จงมั่นใจว่าคนและกลุ่มที่มีความสำคัญได้เข้ามาเกี่ยวข้องในการประเมินผล
- ดำเนินการประเมินผลตามแนวที่วางไว้
- เริ่มต้นวิเคราะห์ข้อมูล
- เริ่มวางแผนเพื่อแบ่งปันข้อค้นพบจากการประเมินผลร่วมกันกับผู้ที่จะต้องอ่านหรือใช้สิ่งที่ค้นพบเหล่านั้น

ลำดับขั้นที่ 4 รายงานการค้นพบและติดตามผล

- จัดทำข้อเสนอแนะบนพื้นฐานของข้อค้นพบที่ได้จากการประเมินผล
- วิเคราะห์ผลกระทบของข้อค้นพบต่อทิศทางในอนาคตของโปรแกรม

- ตัดสินใจว่าใครจำเป็นต้องรู้เกี่ยวกับข้อค้นพบเหล่านั้น
- ควรเตรียมรายงานการประเมินผลในรูปแบบที่เหมาะสมกับผู้อ่านที่มีความแตกต่างกัน
- วางแผนการเปลี่ยนแปลงซึ่งกำหนดโดยข้อค้นพบที่ได้
- วางแผนปรึกษาหารือกับคนที่เกี่ยวข้องและผู้มีอำนาจตัดสินใจ
- วางแผนที่เฉพาะเจาะจงเพื่อประกันว่าข้อเสนอแนะนั้นได้รับการดำเนินการ
- มองไปข้างหน้าเพื่อการประเมินผลในอนาคต

10. วิทยาลัยมีแผนที่หลากหลายสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษหรือไม่

การวางแผนเข้าเรียนในวิทยาลัยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษนั้นจะต้องตอบสนองต่อความท้าทายที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของนักเรียนด้วย เช่น เราพบบ่อยครั้งว่าเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษมีความสามารถที่จะทำงานในหลาย ๆ สาขาได้ดี ดังนั้น พวกเขาอาจจะต้องการความช่วยเหลือในการวางแผนเพื่อติดตามและบูรณาการเส้นทางเดินของอาชีพมากกว่าหนึ่งอาชีพหรือเลือกทางเลือกที่ดีที่สุดในหมู่ความสนใจในบางเรื่องอย่างที่มาดมายเหล่านั้น เยาวชนที่มีความสามารถพิเศษบางคนมีความสามารถหรือความสนใจในบางเรื่องอย่างเด่นชัด และต้องการฝึกอบรมจากภายนอกวิทยาลัยที่มีอยู่ (เช่น โรงเรียนวิชาชีพ การเข้าสู่วิชาชีพทันที การฝึกอบรมในบริษัท เป็นต้น) นอกจากนี้ ด้วยความสามารถของพวกเขา นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษอาจจะรู้สึกถูกกดดันจากแหล่งต่าง ๆ เนื่องจากมีการกำหนดเป้าหมายที่ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง หรือเป็นเพราะมีการจำกัดทางเลือกส่วนบุคคลของเขา สิ่งเหล่านี้อาจจะก่อให้เกิดการคาดหวังที่ขัดแย้งกันและอาจจะสร้างความสับสนเกี่ยวกับการเลือกวิทยาลัยและการวางแผนอาชีพได้

การวางแผนเข้าเรียนในวิทยาลัยควรจะเริ่มต้นเมื่อไร

นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษและผู้ปกครองควรเริ่มวางแผนเข้าเรียนในวิทยาลัยไม่ช้ากว่าระดับกลาง ความหลากหลายในความต้องการและความสนใจของนักเรียนที่เฉลียวฉลาดจำนวนมากต้องการใช้เวลาในการวางแผนมากขึ้น โดยเฉพาะนักเรียนที่มีความ

ฉลาด ซึ่งต้องการฝึกอบรมที่มีความเฉพาะระดับสูง นักเรียนคนนั้นจะต้องการวางแผน แต่เนิ่น ๆ เพื่อกำหนดลำดับตารางเวลาของวิชาต่าง ๆ ของโรงเรียนมัธยมศึกษา เพื่อใช้ประกอบการสมัครขอทุนในวิทยาลัยที่เขาชอบและมีการแข่งขันสูง

เราจะเริ่มต้นได้อย่างไร

ผู้ปกครองและเด็กควรพิจารณาถึงสิ่งที่กำลังค้นหาในวิทยาลัยเป็นอันดับแรก วิทยาลัยต่าง ๆ นั้นมีความแตกต่างกันในคุณภาพของการสอน ลักษณะของสิ่งแวดล้อม ทางเลือกของหลักสูตรเพิ่มเติม โปรแกรมพิเศษ เช่น การศึกษาเกียรตินิยม หรือการศึกษานานาชาติ เป็นต้น แบบอย่างของนักศึกษาที่พวกเขาชื่นชม ขนาดและที่ตั้งของวิทยาลัย อัตราส่วนการมีสถานะของผู้เรียนที่จบออกไป และปัจจัยอื่น ๆ อีกมากมาย เป็นต้น วิทยาลัยมีความแตกต่างกันในประเภทของโครงการแนะแนวและการสนับสนุน ผู้ปกครองและนักเรียนควรตัดสินใจว่าปัจจัยอะไรมีความสำคัญที่สุดต่อตน แล้วจึงค้นหาสิ่งเหล่านั้นในวิทยาลัยต่าง ๆ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของเด็กให้ดีที่สุด

มีปัจจัยหลายประการที่ช่วยได้ในกระบวนการนี้ การตรวจดูหนังสือแนะแนวในการเลือกวิทยาลัยจากห้องสมุดโรงเรียน ห้องสมุดท้องถิ่น หรือร้านขายหนังสือวิธีสืบค้นเกี่ยวกับเรื่องที่ต้องการใช้โดยทางอื่น เช่น วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยจำนวนมากมีเว็บไซต์ที่เปิดโอกาสให้มีการนำชมวิทยาเขตในทุก ๆ เรื่อง การปรึกษากับบุคลากรแนะแนวของโรงเรียน และการแสวงหาข้อมูลจากครอบครัวของนักเรียนที่เฉลียวฉลาดคนอื่น ๆ ในพื้นที่และเรียนรู้ประสบการณ์จากพวกเขา เป็นต้น

คุณสมารถทำอะไรได้บ้างเพื่อช่วยลูกให้มีความพร้อม

มีหลายหนทางที่ผู้ปกครองสามารถช่วยลูกที่มีความสามารถพิเศษของตนได้ โดยเริ่มต้นวางแผนแต่เนิ่น ๆ ในการเข้าเรียนวิทยาลัย พวกเขาสามารถยกคำพูดบางประโยคมาใช้ในบางโอกาส เช่น "เมื่อลูกอยู่ในวิทยาลัย ..." เพื่อปลุกฝังความคาดหวังให้กับเด็กในการเข้าเรียนวิทยาลัย นักเรียนสามารถเข้าเยี่ยมชมวิทยาเขตของวิทยาลัยกับครอบครัว พวกเขาสามารถเข้าไปเดินเล่นในวิทยาเขต หยุดพักที่ห้องสมุดวิทยาลัย มองดูเหตุการณ์ที่น่าสนใจในวิทยาเขต หรือกินของว่างที่สหภาพนักศึกษา ถ้าเด็กมีประสบการณ์ต่อวิทยาเขตของวิทยาลัย พวกเขาจะใช้เวลาได้ง่ายขึ้นที่จะคิดคำนึงถึงตัวเองเมื่อจะก้าวไปเป็นนักศึกษาของวิทยาลัย พวกเขาจะมีความเข้าใจว่ามีประเภทของวิทยาลัยที่แตกต่างกันและรู้สึกว่วิทยาเขตเหล่านั้นมีความแตกต่างกัน

ผู้ปกครองสามารถช่วยเหลือเด็ก โดยการส่งเสริมให้ลูกของตนเก็บรักษาประวัติและแฟ้มบันทึกกิจกรรมและความสำเร็จเอาไว้ การมีแฟ้มบันทึกประวัติจะทำให้ง่ายขึ้นในการจัดระบบข้อมูลสำหรับการขอทุนการศึกษาและการสมัครเรียนในวิทยาลัย

ผู้ปกครองสามารถช่วยเหลือลูกที่มีความสามารถพิเศษในการวางแผนสำหรับเข้าเรียนในวิทยาลัยด้วยวิธีอื่น ๆ ได้อีก เช่น

- รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งทุนการศึกษาของเอกชน
- ส่งลูกเข้าค่ายฤดูร้อนของวิทยาลัยสักหนึ่งแห่งซึ่งจัดให้กับเยาวชนที่มีศักยภาพสูง
- พุดจาในทางที่ดีเกี่ยวกับประสบการณ์ในวิทยาลัยที่ตนเคยเรียนหรือวิทยาลัยของเพื่อน
- สื่อสารในสิ่งที่ตนคาดหวังในตัวลูกในเรื่องการเก็บเงินไว้สำหรับการเข้าเรียนวิทยาลัยและการช่วยเหลือลูกพัฒนาแผนการเก็บเงิน
- ส่งเสริมลูกให้ได้เรียนในชั้นหรือได้คะแนนดี ๆ เพื่อเป็นการเตรียมตัวที่ดีสำหรับการเข้าเรียนต่อในวิทยาลัย

ค่าใช้จ่ายเป็นเท่าไร

ความผิดพลาดอันดับหนึ่ง ซึ่งทั้งนักศึกษาและผู้ปกครองก่อกำขึ้นเมื่อมีการวางแผนสำหรับการเข้าเรียนในวิทยาลัย คือการพิจารณาถึงค่าใช้จ่ายเป็นอันดับแรกที่ถูกต้อง การตัดสินใจว่าหากเงินมาเป็นค่าใช้จ่ายควรเป็นหนึ่งในการตัดสินใจลำดับสุดท้าย สิ่งที่ครอบครัวควรจะทำในการเลือกเข้าเรียนในวิทยาลัย ซึ่งโดยปกติจะเกิดขึ้นในภาคเรียนที่สองของชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ก็คือครอบครัวไม่ควรตระหนกเรื่องค่าใช้จ่าย และเป็นเครื่องกีดขวางการเลือกวิทยาลัยที่สอดคล้องกับความต้องการของเด็ก แม้แต่โรงเรียนที่มีค่าใช้จ่ายแพงที่สุด ก็อยู่ในวิสัยที่ครอบครัวส่วนมากจะไหวคว้ามมาได้ ถ้าพวกเขาเปิดใจที่จะพิจารณาความช่วยเหลือทางการเงินที่เป็นทางเลือกต่าง ๆ ที่มีอยู่ และพร้อมจะให้พวกเขา ดังนั้น จึงมีความเป็นไปได้ที่จะหาค่าใช้จ่ายที่เพียงพอกับการเข้าเรียนในโรงเรียนที่มีความเหมาะสมกับนักเรียน

เอกสารอ่านเพิ่มเติม
เด็กก่อนวัยเรียนที่มีความฉลาดปราดเปรื่อง

Foster, S.M. (1993). Meeting the needs of gifted and talented preschoolers. *Children Today*, 22(3), 23-30.

Hoelcher, P.& others. (1985). *Young children with advanced abilities : Information for parents and teachers*. Jefferson City.

MO : Missouri State Department of Education. (ERIC Document Reproduction Service No. ED. 284 382).

Klien, P.S., & Tannenbaum. A.J. (1992). *To be young and gifted*. Norwood, NJ: Ablex.

Parke, B.N. & Ness, P.S.(1988). Curricular decision-making for the education of young gifted children. *Gifted Child Quarterly*, 32, 196-199.

Perry, S.K. (1991). *Playing smart: A parent guide to enriching offbeat learning activities for ages 4-14*. Minneapolis: Free Spirit Press.

Smutney, J.F., Veenker, K.,& Veenker, S.(1989). *Your gifted child: How to recognize and develop the special talents in your child from birth to age seven*. New York: Ballantine Books.

Roedell, W.C, Jackson, N.E., & Robinson, H.B. (1980). *Gifted young children*. New York: Teachers College Press.

Whitmore, J.R. (1986). *Intellectual giftedness in young children: Recognition and development*. New York: Haworth Press.

เด็กมีสมาธิสั้นหรืออาการขยับผิดปกติ

Cramond, B. (1995). The coincidence of attention deficit hyperactivity disorder and creativity. Storrs, CT: The National Research Center on the Gifted and talented.

Rimm, S.B. (1995). *Why bright kids get poor grades*. New York: Crown Publishers.

Rimm, S.B. (1996). *Dr.Sylvia Rimm's smart parenting*. New York: Crown Publishers.

Webb. J.T., & Latimer. D. (1993). ADHD and children who are gifted. *Exceptional Children, 60*, 183-184.

การทดสอบเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

Colangelo. N., & Davis, G.A. (1997). *Handbook of gifted education* (2nd ed.). Boston: Allyn & Bacon.

Piirto, J. (1994). *Talented children and adults: Their development and education*. New York: Merrill.

Maker, C.J., & Schiever S.W. (Eds.). (1989). *Critical issues in gifted education: Defensible programs for cultural and ethnic minorities*. Austin: PRO-ED

เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่ประสบความสำเร็จต่ำกว่าที่ควรที่จะเป็น

Heacox, D. (1991). *Up from underachievement*. Free Spirit Publishing.

Rimm, S.B. (1996). *Why bright kids get poor grades and what you can do about it*. Crown Publishing Company.

Whitmore, J. (1980). *Giftedness, conflict and underachievement*. Allyn and Bacon.

โปรแกรมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

Daniel, N.& Cox, J.(1988). *Flexible pacing for able learners*. Reston, VA: Council for Exceptional Children (ED 298 725).

Smutney, J.F., Veenker, K. & Veenker, S. (1989). *Your gifted child: How to recognize and develop the special talents in your child from birth to age SEVEN*. New York: Ballantine Books.

Tolan, S. (1990). *Helping your highly gifted child*. ERIC Digest #E477

การเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษในชั้นเรียนที่มีหลากหลาย ความสามารถ

Association for Supervision and Curriculum Development. (1994). *Challenging gifted learners in the regular classroom*. Alexandria, VA: Author. (Video staff development set)

Association for Supervision and Curriculum Development. (1994). *Differentiating instruction*. Alexandria, VA: Author. (Video staff development set)

Tomlinson, C. (1995). *How to differentiate instruction for mixed-ability classrooms*. Alexandria, VA: Association for Supervision and Curriculum Development.

Tomlinson, C. (1996). *Differentiating instruction for mixed-ability classrooms*. Alexandria, VA: Association for Supervision and Curriculum Development. (A professional inquiry kit)

Winebrenner, S. (1992). *Teaching gifted kids in the regular classroom*. Minneapolis: Free Spirit Press.

การเรียนเร่งรัดสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ

Benbow, C., & Lubinski, D. (Eds.). (1996). *Intellectual talent*. Baltimore, MD: Johns Hopkins University Press.

Gallagher, J., & Gallagher, S. (1994). *Teaching the gifted child* (4th ed.). Newton, MA: Allyn and Bacon.

Kulik, J., & Kulik, C. (1987). Effects of accelerated instruction on students. *Review of Educational Research*, 54, 409-426.

Southern T., & Jones, E. (Eds.). (1991). *The academic acceleration of gifted students*. New York: Teachers College Press.

การตอบสนองนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษแต่มีความแตกต่าง

Banks, J.A., & Banks, C.A.M. (Eds.). (1993). *Multicultural education: issues and perspectives* (2nd ed.). Boston: Allyn and Bacon.

Frasier, M.M., Garcia, J.H. & Passow, A.H. (1995). *A review of assessment issues in gifted education and their implication for identifying gifted minority students*. Storrs, CT: National Research Center on the Gifted and Talented, University of Connecticut.

Ford, D.Y. (1996). *Reversing underachievement among gifted Black students: Promising practices and programs*. New York: Teachers College Press.

Ford, D.Y. (1994). *Recruitment and retention of Black students in gifted programs*. Storrs, CT: National Research Center on the Gifted and Talented, University of Connecticut.

การประเมินโปรแกรมสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ

Buchanan, N., & Feldhusen, J. (Eds.) (1991). *Conducting research and evaluation in gifted education*. New York: Teachers College Press.

Callahan, C., & Caldwell, M. (1995). *A Practitioner's guide to evaluating programs for the gifted*. Washington, DC: National Association for Gifted Children.

Tomlinson, C., & Callahan, C. (1994). Planning effective evaluations for programs for the gifted. *Roepers Review*, 17(1) 46-51.

แผนการศึกษาต่อวิทยาลัยของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

Berger, S.L. (1998). *College planning for gifted students*. Second Edition. Revised. Council for Exceptional Children.

U.S. Department of Education. (1998). Think college ? me? now? *A Handbook for Student in Middle School and Junior High School*.

คณะผู้จัดทำ

กลุ่มงานปฏิรูปการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ที่ปรึกษา

ดร. รุ่ง แก้วแดง

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

บรรณาธิการ

นางรุ่งเรือง สุชาภิรมย์

แปล

นายสมชาย บัวเล็ก

ประสานงานและจัดทำรูปเล่ม

นางกนกพร ถนอมกลิ่น

นางเนตรนิล หนูชูแก้ว